

EDDIE ALBERT

EN DE BONTE BEESTENBENDE

DE VLOEK VAN DE VERLOREN SCHAT

PAUL O'GRADY

Illustraties door Sue Hellard

Vertaling door Sandra C. Hessels | Creative Difference

HarperCollins

Voor het papieren boek is papier gebruikt dat onafhankelijk is gecertificeerd door FSC® om verantwoord bosbeheer te waarborgen.

Kijk voor meer informatie op www.harpercollins.co.uk/green.

HarperCollins is een imprint van Uitgeverij HarperCollins Holland, Amsterdam.

Copyright © 2022 Paul O'Grady

Oorspronkelijke titel: *Eddie Albert and The Curse of the Smugglers' Treasure*

Copyright Nederlandse vertaling: © 2024 HarperCollins Holland

Vertaling: Sandra C. Hessels

Omslagontwerp: © 2022 HarperCollins Publishers Ltd

Illustraties omslag en binnenwerk: © 2022 Sue Hellard

Bewerking: Pinta Grafische Producties

Auteursfoto: © Kirsty Mattsson

Zetwerk: Mat-Zet B.V., Huizen

Druk: ScandBook UAB, Lithuania, met gebruik van 100% groene stroom

ISBN 978 94 027 1386 2

ISBN 978 94 027 6954 8 (e-book)

NUR 283

Eerste druk februari 2024

Originele uitgave verschenen bij HarperCollins *Children's Books*, een divisie van HarperCollins Publishers Ltd, London, Great Britain.

Deze uitgave is uitgegeven in samenwerking met HarperCollins Publishers LLC.

HarperCollins Holland is een divisie van Harlequin Enterprises ULC.

* en ™ zijn handelsmerken die eigendom zijn van en gebruikt worden door de eigenaar van het handelsmerk en/of de licentienemer. Handelsmerken met ® zijn geregistreerd bij het United States Patent & Trademark Office en/of in andere landen.

www.harpercollins.nl

Niets uit deze uitgave mag openbaar worden gemaakt door middel van druk, fotokopie, internet of op welke andere wijze dan ook zonder voorafgaande schriftelijke toestemming van de uitgever. Het e-book is beveiligd met zichtbare en onzichtbare watermerken en mag niet worden gekopieerd en/of verspreid.

Alle in dit verhaal voorkomende personen zijn ontleend aan de fantasie van de schrijver. Elke gelijkenis met bestaande personen berust op toeval.

EDDIE

DEMONICA & DENNIS

TANTE BUDGE

FLOOR

PROLOOG

Als wekkers gevoelens hadden, dan zou de wekker van Eddie Albert teleurgesteld zijn geweest. Die had namelijk net ontdekt dat het pure tijdverspilling was om het alarm te laten afgaan, want Eddie was al een hele poos wakker, gewassen en aangekleed. Dit was heel ongebruikelijk voor Eddie, want normaal gesproken kostte het hem juist moeite om wakker te worden, en drukte hij het liefst op de snooze-knop om zich nog even om te draaien en tien minuten langer onder zijn dekbed te blijven liggen.

Zijn vader riep dan naar boven dat zijn ontbijtgranen helemaal zacht werden als hij niet opschoot, en dat hij te laat op school zou komen.

En dan riep Eddie terug: 'Ik ben wakker, pap!' en stak hij heel geniepig een been uit bed om ermee op de vloer te stampen, met het idee dat zijn vader dan zou geloven dat hij was opgestaan en door zijn kamer liep.

Eddie's vader had hem heus wel door. Hij was een keer-tje stiekem naar boven geslopen en had daarbij de onderste traprede, die altijd kraakte, behoedzaam overgeslagen.

Toen hij eenmaal in Eddies deuropening stond, had hij hem op heterdaad betrappt.

Maar deze ochtend was anders. Eddie had een reden dat hij eerder was opgestaan dan gewoonlijk: hij had met zijn nieuwe vriend afgesproken dat ze elkaar nog voor schooltijd zouden ontmoeten.

‘Je hebt er zin in vandaag,’ zei Eddies vader, die toekeek terwijl Eddie zijn ontbijt met grote happen naar binnen werkte. ‘Heb je haast?’

‘Ik heb onderweg afgesproken met een vriend,’ zei Eddie, die zijn schaalpje net leeg had en inmiddels al de voordeur opentrok. ‘Hij heet Rusty.’

‘O,’ zei zijn vader, die nog in de keuken stond. ‘Zit hij bij jou op school?’

‘Nee,’ zei Eddie. ‘Maar hij woont in de buurt.’ Daarna trok hij de deur snel achter zich dicht, voor het geval zijn vader nog meer vragen zou stellen. Zijn nieuwe school was niet heel ver weg en hij nam meestal de kortere route door het park. Maar vanochtend had hij met zijn vriend Rusty afgesproken bij het bankje bij de boom.

*

Eddie was nog maar net gaan zitten toen Rusty verscheen.

‘O! Wil je me niet zo besluipen! Je liet me schrikken!’ riep Eddie uit, en hij schoof een stuk opzij zodat Rusty naast hem kon komen zitten.

‘Sorry,’ zei Rusty. ‘Macht der gewoonte, denk ik. Maar vertel, hoe gaat het met jou, maatje? Ben je al helemaal klaar voor de vakantie?’

‘Ja, ik kan niet wachten,’ zei Eddie. ‘Nog maar een paar dagen, dan is het zover.’

Ze zaten zo een tijdje te kletsen tot ze iemand over een van de wandelpaadjes zagen aankomen. Rusty, die van

nature erg verlegen was, sprong van het bankje en verstopte zich achter een boom tot de man weg was.

‘Ik ken hem,’ zei Rusty, die weer naast Eddie kwam zitten. ‘Hij woont in een van die huizen aan de andere kant van het park. Nu hij naar zijn werk is, kan ik in zijn afvalbakken neuzen.’

‘Succes,’ riep Eddie nog net voordat Rusty het park in rende. ‘Ik zie je wel weer als ik terug ben!’

‘Zeker weten!’ antwoordde Rusty. ‘Geniet van je vakantie. Waar ging je ook alweer naartoe, zei je?’

‘Naar Romney Marsh. Dat is een gebied in Kent.’

‘Nooit van gehoord,’ zei Rusty, en hij verdween in de struiken.

Hij is echt een prachtige vos, dacht Eddie terwijl hij hem nakeek. En een gezellige prater, als je hem eenmaal beter leerde kennen. Eddie kon namelijk niet alleen dieren verstaan, maar zij hem ook. En zo had hij ontdekt dat de meeste dieren die hij ontmoette eigenlijk wel gezellige praters waren.

HOOFDSTUK I

Heb je ooit gehoord van Romney Marsh? Dat is een heel interessante plek met een geschiedenis van smokkelaars, piraten en vreemde gebeurtenissen. Misschien woon je daar in de buurt of ben je er weleens naartoe geweest op vakantie? Romney Marsh is een gebied in Kent, rechts onder in het uithoekje van Engeland, en het strekt zich helemaal uit langs de kust vanaf Hythe tot aan het eeuwenoude dorpje Rye. ‘Marsh’ betekent moeras, maar je moet je er niet meteen een ondergelopen stuk land bij voorstellen. Zo zompig is het niet. Sterker nog: je vindt er juist heel veel vlakke grasvelden met schapen en kronkelpaadjes en kleine dorpen. En nee, geen zorgen: dit is geen aardrijkskundeles. Bovendien zal tante Budge je vast wel bijpraten over al die details als het verhaal eenmaal bezig is.

Je herinnert je tante Budge nog wel, toch? Ook bekend als Lady Buddleia Sprockett? Zij is Eddies tante, en tijdens de vorige zomervakantie ging hij bij haar logeren in haar huis in Amsterdam. Eddie had deze tante daarvoor nog nooit ontmoet, en hij had dan ook – geheel ten onrechte – aangenomen dat ze een oude zeurkous zou zijn die stonk naar katten en pepermunt en die de hele dag maar zat te klagen. Zo was tante Budge dus niet. Ze had niet eens een kat, ze

hield er niet van om op pepermuntjes te zuigen, en ze was mooi wel door het dak van een laboratorium heen komen abseilen (samen met mevrouw Schmidt, haar kok) om Eddie uit de klauwen van de kwaadaardige dokter Klemkaak te redden. Hij werkte samen met Vera van Loon, die net als hij rot tot op het bot was. Maar dat is (letterlijk) een heel ander verhaal...

Tante Budge was een uitzonderlijke vrouw. Ze beschikte over dezelfde gave als Eddie, want ook zij kon met dieren praten en hen begrijpen. Al was tante Budge er iets minder vloeiend in dan hij. Zo begreep ze bijvoorbeeld geen woord Kikker of Pad.

‘Ach, het is een hele hoop gekwaak om niks, wat mij betreft,’ zei ze dan prikkelbaar. ‘Als ik heel eerlijk mag zijn, vind ik ze geen gevatte gesprekspartners.’

In Alpaca of Lama was ze ook niet erg goed, al sprak ze wel een mondje Kameel, wat vroeger van pas was gekomen toen ze met haar echtgenoot, die inmiddels was overleden, in Egypte op archeolo-

gische expedities ging.

Eddie leek met elke denkbare diersoort te kunnen praten.

Hij begreep ze allemaal – van goudvis tot orang-oetan – maar dát hij over dit talent beschikte,

hield hij liever voor zich.

Eddie wilde namelijk niet opvallen, en hij wist zeker dat zijn leven drastisch zou veranderen als zijn geheim bekend zou worden. Daar voelde hij absoluut niets voor. Er was maar een handjevol mensen op de hoogte van zijn gave. Hij had zelfs zijn vader er nog niet over verteld, al wist hij dat hij dat toch een keer zou moeten doen.

Over zulke dingen dacht Eddie na als hij in bed lag. Hij vroeg zich vaak af wat hij zou gaan doen als hij straks klaar was met school. Zijn Nederlandse vriendin, Floor – het buurmeisje van tante Budge in Amsterdam – had geopperd dat hij, als hij later groot was, zijn talent kon gebruiken. Hij zou overal ter wereld in een asiel of een reservaat kunnen werken, en dan konden de zieke dieren hem uitleggen wat er met hen aan de hand was en zou hij ze helpen weer beter te worden. Eddie vond het een geweldig idee, maar tot het zover was, bleef hij graag de oude, gewone Eddie Albert die al bijna elf was en toevallig heel goed met dieren kon omgaan. Dat was lang niet zo ongebruikelijk, zei hij tegen zichzelf voor hij in slaap viel. Heel veel mensen konden goed met dieren omgaan...

HOOFDSTUK 2

Toen tante Budge een klein meisje was, bracht ze haar vakanties regelmatig door in een vakantiehuisje aan de rand van Romney Marsh. Ze herinnerde zich de lange, hete zomers waarin ze op het veld speelde, het huisje met het strodak, de koele keuken met de tegelvloer en de kippen die daar zonder schaamte naar binnen wandelden, hier en daar wat kruimels oppikten en weer naar buiten stapten. Soms fietste ze samen met een grote groep kinderen naar Dymchurch voor een ijsje, en dan zetten ze hun fietsen ergens neer en gingen ze op het strand zitten om dat ijsje op te eten. Ze was nooit zo gelukkig geweest als hier, en ook al bezat ze inmiddels een groot grachtenpand in Amsterdam en een statig herenhuis in Mayfair, het was dit huisje waar ze telkens weer van droomde als ze 's avonds in bed was gekropen en in slaap viel.

Op een dag, vele jaren later, zat tante Budge bij de kapper. Haar haar werd geföhnd terwijl zij door een tijdschrift bladerde met daarin een advertentie voor een vakantiehuisje dat te koop stond. Toen ze de beschrijving las, wist ze dat dit precies hetzelfde huisje was waarin zij zoveel jaren geleden had gelogeerd.

‘Toe aan een flinke opknapbeurt,’ las ze hardop aan zichzelf voor.

‘O, zo zou ik het ook weer niet omschrijven,’ zei de kapper, die dacht dat ze het tegen hem had. ‘Ik vind dat u er nog zeer goed uitziet voor uw leeftijd.’

Tante Budge staarde in de spiegel voor zich en schonk de kapper achter haar een blik die dwars door beton zou kunnen snijden.

‘Ik had het niet tegen jou,’ zei ze. ‘En ik had het ook niet over mezelf. Ik was hardop aan het nadenken over een schattig, oud vakantiehuisje dat te koop is en in dit tijdschrift staat.’

‘Oeps, sorry, Lady Buddleia,’ zei de kapper verontschuldigend, en hij werd knalrood. ‘Ik dacht...’

Tante Budge onderbrak hem midden in die zin en zei lachend: ‘Ach, het zit wel goed, lieverd. Ik ben nog geen oude taart, maar dank je wel dat je vindt dat ik er nog goed uitzie. Ook al klinkt het een beetje alsof je het over een tweedehandsauto hebt.’

‘Een oud vakantiehuisje dus?’ zei de kapper, die snel op een ander onderwerp wilde overstappen. ‘En, hebt u daar interesse in? Ik heb ook vaak gedacht dat ik graag een huisje op het platteland zou willen hebben. Het lijkt me best fijn om even de stad uit te kunnen voor wat rust en frisse lucht.’

Tante Budge dacht een ogenblik na. Opeens flitste er een herinnering op aan een postbode die op zijn fiets bij het hek van het huis stopte.

‘Heb je het een beetje naar je zin?’ vroeg hij haar. ‘Dit is een

prachtig stuk van het land. Het staat hier bekend als de Tuin van Engeland en als je het mij vraagt, is dit huisje een van de mooiste huisjes in het hele graafschap Kent.’

En nu stond er een advertentie van precies dat huis waar ze zulke warme herinneringen aan had in een tijdschrift, en het was verlaten en verwaarloosd.

Tante Budge voelde zich heel verdrietig worden. Met een luide zucht stak ze haar hand in haar tas om haar telefoon te pakken en ze toetste het nummer in van de makelaar die bij de advertentie stond.

‘Hallo, u spreekt met Lady Buddleia Sprockett,’ zei ze zo chic als ze maar kon. ‘Ik zou graag wat meer informatie willen over een vakantiehuisje dat te koop staat.’

Uiteraard kocht tante Budge het huis. Ze geloofde dat het voorbestemd was, en ze reed de volgende ochtend nog met haar chauffeur, Millstone, naar Kent. Eenmaal daar aangekomen ontdekte ze dat er van het huis niet heel veel meer over was.

Gelukkig hield tante Budge wel van een uitdaging. Ze was vastberaden om dit oude pand in zijn oude glorie te herstellen. Dat lukte haar zelfs binnen een jaar, dankzij een heel leger aan bouwlieden en binnenhuisarchitecten. Eerst woonde er een jong gezin, bekenden van tante Budge, maar die waren na een poosje teruggegaan naar Schotland, waardoor het huis weer leeg kwam te staan. Tante Budge verliet haar grachtenpand in Amsterdam en kwam zelf hier wonen,

samen met mevrouw Schmidt, haar kok, en Millstone, die niet alleen haar chauffeur was, maar ook de butler.

Tante Budge had Eddie, zijn vriendin Floor en al Eddies dieren uitgenodigd om de paasvakantie bij haar door te brengen, en ze konden niet wachten om elkaar weer te zien en Romney Marsh te gaan verkennen. Al hoopte Eddie dat ze deze keer niet van die enge dingen zouden meemaken als in Amsterdam. Nee, nam hij zich voor, deze vakantie zou heel anders lopen.

Maar wat hem daadwerkelijk te wachten stond, had hij nooit voor mogelijk gehouden...